

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 11159/2022
22.09.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., Општина ..., чији је пуномоћник Зоран Стељић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији су пуномоћници Милан Тезрић, адвокат из ... и Оља Недељковић, адвокат из ..., ради развода брака, вршења родитељског права и издржавања, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж2-72/22 од 21.02.2022. године, у седници одржаној дана 22.09.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж2-72/22 од 21.02.2022. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж2-72/22 од 21.02.2022. године, одбијена је жалба туженог ББ из ... и потврђена допунска пресуда Основног суда у Аранђеловцу П2-281/19 од 10.12.2021. године, којом је обавезан тужени ББ из ... да на име свог дела доприноса за издржавање малолетне ћерке ВВ, рођене ...2008. године и малолетне ГГ рођене ...2012. године плаћа месечно износе од по 10.000,00 динара поштанском упутницом на адресу законског заступника малолетне деце - мајке АА из ..., од првог до петог у месецу за текући месец почев од 10.12.2021. године, као дана доношења пресуде па док буде трајала ова законска обавеза или на основу нове судске одлуке не буде измењена или укинута. Одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено изјавио тужени, због погрешне примене материјалног права, битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП учињене у поступку пред другостепеним судом, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања везано за члан 403. став 2. ЗПП.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП („Службени гласник Републике Србије“, број 72/11 ... 18/20), Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није основана.

У поступку доношења побијане пресуде нема битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Нису учињене ни битне повреде поступка на које указује ревидент из члана 374. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, пресудом Основног суда у Аранђеловцу П2 61/18 од 25.04.2019. године малолетна деца ВВ и ГГ, поверене су мајци АА на самостално вршење родитељског права, у поступку развода брака странака, а тужени отац ББ обавезан је да доприноси издржавању малолетне ВВ(рођене 2008) и ГГ(рођене 2012) са по 5.000,00 динара. Решењем Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 423/2019 од 24.09.2019. године укинута је пресуда, поред осталог, у делу одлуке о обавези туженог да доприноси издржавању деце. Тужени у просеку зарађује 50.000,00 динара месечно, ради монтажу камена и керамике, живи са ванбрачном супругом, која је запослена и остварује зараду 35.000,00 динара месечно и има двоје пунолетне одрасле деце, а тужени издржава и сина ДД који је студент и сви живе у кући која је власништво туженог, заједно са ћерком странака ЂЂ, која је пунолетна. Тужиља АА запослена је и остварује зараду од 37.000,00 динара до 38.000,00 динара месечно, живи у селу ... са ванбрачним супругом који је запослен у предузећу „ЕЕ“ и остварује зараду од 73.000,00 динара месечно, а помаже јој у издржавању малолетне ВВ и ГГ. Деци даје новац за ужину по 90,00 динара, за аутобуску карту за једно дете 350,00 динара, а има и расходе по основу исхране малолетне деце, набавке средстава за хигијену, школског прибора и уџбеника. Обе малолетне ћерке парничних странака, ВВ и ГГ су здрава деца. Потребе малолетне ВВ и ГГ на месечном нивоу су по 20.000,00 динара.

Нижестепени судови сматрају да тужени може да доприноси издржавању својих малолетних ћерки са по 10.000,00 динара, што је половина укупних новчаних потреба деце, а тужиља поред тога има и обавезу свакодневне бриге о ББ и ВВ. Сматрају да су оба родитеља дужна да се додатно ангажују ради остваривања и додатних прихода, уколико од прихода које остваре путем зараде не могу у целости да подмире остале своје потребе.

По оцени Врховног касационог суда, правилно су нижестепени судови применили материјално право при одлучивању о висини доприноса туженог у издржавању своје малолетне деце.

Према одредбама чланова 73. и 160. став 1. Породичног закона дете има право на издржавање од оба родитеља, а висина издржавања одређује се према потребама детета, као повериоца издржавања и могућностима дужника издржавања, при чему се води рачуна о минималној суми издржавања дефинисаној одредбом члана 160. став 4. истог Закона. Потребе повериоца издржавања зависе од његових година, здравља, образовања, имовине, прихода, и других околности од значаја за одређивање издржавања (члан 160. став 2), док могућности дужника издржавања зависе од његових прихода, могућности за запослење и

стицање зараде, његове имовине, његових личних потреба, обавезе да издржава друга лица те других околности од значаја за одређивање издржавања (члан 160. став 3). Према члану 162. став 3. истог Закона ако је поверилац издржавања дете, висина издржавања треба да омогући најмање такав ниво животног стандарда за дете какав ужива родитељ дужник издржавања.

Према наведеним одредбама закона дете има право на издржавање од оба родитеља. Висина издржавања одређује се према потребама детета, као повериоца издржавања и могућностима дужника издржавања, при чему се води рачуна о минималној суми издржавања. У конкретном случају, тужила је месечне потребе деце, са чим се сложио и тужени, определила на износ од по 20.000,00 динара, а нижестепени судови налазе да тужени у издржавању малолетне деце треба да учествује са по 10.000,00 динара. По мишљењу овог суда утврђивањем наведених износа са којима ће тужени доприносити издржавању деце нижестепени судови су правилно применили одредбе чланова 160. и 162. Породичног закона. Одлуку о висини очевог доприноса за издржавање малолетне деце судови су образложили довољним и јасним разлозима које прихвата Врховни касациони суд. И по оцени овог суда досуђеним износима неће бити угрожена егзистенција туженог, а малолетној деци, повериоцима издржавања, уз допринос мајке која самостално врши родитељско право, биће доступна средстава у оном обиму који задовољавају њихове потребе. Зато су неосновани ревизијски наводи туженог да је неправилно примењено материјално право, јер он није у могућности да даје наведене новчане износе на име месечног издржавања. Досуђена висина издржавања малолетној деци, која представља обавезу туженог, као оца је у складу са интересима и потребама деце у свим околностима постојећим у време пресуђења.

Супротно ревизијским наводима, правилно су судови оценили све околности конкретног случаја које су од утицаја на обавезу туженог да доприноси издржавању, док у претежном делу наводи ревизије упућују на погрешно утврђено чињенично стање у погледу имовинских прилика и прихода туженог. Ови наводи нису посебно разматрани будући да у смислу члана 407. став 2. ЗПП не представљају дозвољен ревизијски разлог.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

Председник већа – судија
Весна Субић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић